11. QUÈ PASSA AMB L'ORACIÓ?

Resum lliure. Analitzem aquests 23 punts i vegem-ne conseqüències

1. ***Oh Déu, ja no prego com en els vells temps. Abans t'hauria demanat que em guarissis; ara vaig al metge. Miríades de mortals han mantingut el plor, incapaços d'explicar el teu silenci. La pregària no és això; és la consciència de mi mateix en tu, i de tu en mi.*** R. S. Thomas, poeta gal·lès del segle XX. (*Emerging*. *Collected Poems*)

2. **Crisi de fe**. Una atleta estudiant universitària tenia les dues cames amputades per sota dels genolls com a conseqüència d'una meningitis. Hi hagué conflicte entre aquesta tragèdia i el concepte de Déu, perquè companys i companyes havien confiat literalment en les promeses de Déu, llegides a la Sagrada Escriptura. Havien organitzat vigílies de pregària, de manera que de dia i de nit les portes del cel no deixassin de ser bombardejades. Pau convidava a "*pregar sense parar*" (1a Tessalonicencs 5:17). Jesús havia dit: "*Demanau i us serà dat*" (Mateu 7:7), assegurant que a Déu "*tot és possible*". (Marc 9:23). La pregària pot produir miracles, moure muntanyes, si cal. (Marc 1:23; Mateu 17:20). Prenien literalment la paraula de Déu i esperaven que Ell curaria la companya de classe; "*Déu no menteix*", afirmaven, però la malaltia progressà sense parar. Aquella estudiant de divuit anys, jugadora de bàsquet, patí l'amputació de les dues cames.

3. Alguns pocs estudiants salvaguardaren la fe dient: "Qualsevol fet, bo o dolent, sempre s'ha d'acceptar com a **voluntat de Déu**." Aquesta postura presenta un déu estrany; si pot voler, per exemple, l'amputació de les cames d'una persona jove, també pot acceptar que bona gent sigui assassinada o mori d'accident.Els qui aconseguiran sobreviure, d'alguna manera moren o viuen segons la voluntat de qui controla el món. No sembla just. El Déu teista d'aquesta visió sembla manipulador, venjatiu, i fins i tot cruel.

4. Si Déu tenia el poder de salvar les cames i no ho va fer, aleshores Déu era culpable de maldat. Aquest escenari, contemplat amb por per aquells joves creients, presenta la pitjor imatge del teisme, perquè Déu apareix com un **dimoni venjatiu**.

5. Un altre estudiant oferí encara una altra teoria. Si confiam profundament en Déu, **algun dia** ens serà revelat el sentit del fet. La voluntat de Déu és clara, i la gent és capaç d'entendre que tot el que ha cregut al llarg del temps és cert. Déu queda així justificat i la víctima dona gràcies per l'experiència soferta. La pèrdua de les cames seria en realitat només un pas necessari per a una gran oportunitat que Déu revelaria més endavant. Aquesta també és una postura religiosa defensiva i emprada pels humans durant segles.

6. Les persones aprenen a enfrontar la tragèdia. Per exemple, les persones que perden la vista desenvolupen nous nivells sensorials compensatoris i una percepció intuïtiva. Pot significar que el pla de Déu no es revela plenament i els mortals hem de confiar en la benvolença final de Déu i hem d'aprendre a "**caminar per la fe**"?

7. A qui pregar? Què significa pregar? Com actua la pregària? Aquestes són preguntes freqüents perquè molts creients senten les oracions com cartes enviades als Reis Mags. **L'oració** consisteix en peticions i intercessions adreçades a la deïtat externa d'aquest món. La divinitat, diu la tradició, pot intervenir i ajudar la persona que resa quan es troba en una crisi personal o en una situació difícil del seu grup social: família, amics...

8. La pregària procedeix directament del comportament dels nostres **primers ancestres** autoconscients. Traumatitzats per un sentiment d'impotència i desesperança, aquests avantpassats enfrontaven l'ansietat postulant l'existència d'un protector més poderós que les forces que els

amenaçaven. L'oració, per tant, perpetua la il·lusió principal del teisme, és a dir, no estam sols, hi ha un poder personal en algun lloc, més gran que la capacitat limitada dels humans. La pregària fou i continua essent l'intent de controlar els moments de la vida quan ens sentim febles, ineficaços, febles, impotents. El concepte tradicional i la definició de l'oració és un intent de controlar l'impacte experimentat pel trauma de la consciència.

9. La persona orant ha de descobrir una manera de viure amb la pèrdua del protector. La malaltia i la tragèdia no són càstigs, són **fets de la vida**: la guerra mata, els tumors es formen, la leucèmia copeja, els vasos sanguinis es trenquen, persones innocents són assassinades, els accidents arriben... Aquests són fets de la vida. No hi ha un pla diví que hàgim de tractar de conèixer o esperar pacientment que ens sigui revelat.

10. La creença que Déu maneja tots els esdeveniments és només un residu modern del **sistema teista** que els nostres avantpassats desenvoluparen per tal de calmar la seva angoixa per poder sobreviure al trauma que els creava l'autoconsciència: dolor i mort. El teisme ens fa creure que som capaços de fer front a la vida, però quan arriba la crisi, teisme o mitjans de seguretat són incapaços de complir el que prometien.

11. Jo, com a cristià post-teista, encara prego. **Prego diàriament.** Prego com algú que creu que Déu és real. Prego amb la confiança que aquesta activitat encara té sentit. Prego amb la consciència de la relació que es troba en tota vida, especialment entre tots els qui compartim la glòria i l'angoixa de l'autoconsciència humana.

12. Però cerquem **una paraula nova** per descriure l'activitat anomenada oració, Proposo una nova definició de pregària. En aquesta experiència descobreixo un nou sentit del que significa ser plenament humà; poder donar el meu ésser a un altre, sense esperar ser recompensat. Quan em converteixo en un potenciador de la vida de l'altre, això em fa ser agent de Déu. Quan Pau va escriure "*Pregau sense parar*", potser no es referia a una forma de vida, sinó a una manera específica d'actuar. Quan Jesús va prometre una "segona vinguda", podria estar parlant d'una vinguda de Déu, present en cadascun de nosaltres?

13. Sovint hem anomenat oració a l'acció d'aplacar, agradar, adular i pregar un déu, el poder del qual és tan aclaparador que ens redueix a una dependència infantil. Comparem-ho amb **una nova perspectiva** que afirma el poder de Déu present al centre de la nostra vida, poder que ens crida a entrar més profundament en el misteri de l'Ésser i a una humanitat més plena. És a dir, cerquem dins nosaltres la presència del Déu que ens permet abraçar la fragilitat de la nostra humanitat i fer un pas audaç per viure en plenitud, estimar abundantment i entrar valentament en la profunditat de l'ésser.

14. A mesura que creixem en maduresa, començam a considerar la possibilitat que descobrir la plenitud del nostre ésser, també és descobrir el sentit de la pregària. El nostre compartir és el que ens uneix poderosament en **comunitat humana**. Recordau; pregar junts tot el dia havia estat un esdeveniment dramàtic de construcció de la comunitat de companys i companyes de l'al·lota universitària. L'única cosa que els cristians poden aportar demanant salut per a un malalt, no són oracions, sinó el do de la comunitat. La comunitat es fa present per personalitzar la vida de la persona malalta. Cap malalt no hauria d'estar sol. Ningú no hauria de morir sol. Quan pregam junts formam una comunitat que proveeix un entorn amb una gran dosi d'amor.

15. Les pregàries no aconsegueixen aturar la malaltia, ni porten la curació, ni posposen la mort inevitable, sinó que milloren **el sentit de la vida**, expandeixen l'amor i permeten que un ésser més profund emergeixi tant del donant com del receptor. L'oració és l'activitat que ens permet ser donadors i receptors del significat profund de la vida, sentit que anomeno Déu.

16. A la fase més tradicional i teista de la meva vida, **jo pregava primer** pels éssers més propers i estimats, després passava pels problemes del món, finalment, em preocupava per les coses que havia de fer aquell dia. La meva imatge era que el poder de les meves oracions fluïa cap a l'exterior, cap als receptors de les meves preocupacions.

17. Començar el dia amb dues hores dedicades a la pregària no ha canviat, però he fet **un gir de 180 graus.** La meva pregària s'ha identificat amb la meva vida, el meu amor, la meva existència, els meus treballs, les meves lluites per la justícia, el meu desig de ser un agent de transformació del món. Aquí és on m'he conegut i m'he sentit en comunió amb Déu.

18. Si Déu és la font de la vida, aleshores el meu **temps de pregària** s'ha convertit en temps involucrat amb la vida. L'oració s'ha convertit per a mi en la manera com he de viure, he d'estimar, he de lluitar i com m'he d'atrevir a ser. Cada matí faig pregària, tot recordant el que som i on és Déu i el puc trobar. El sentit de la meva vida ha canviat, tot seguint fent el mateix que feia. Aquest temps de matinada de dues hores continua formant part del que som.

19. No espero que Déu actuï a la vida dels éssers humans de manera diferent del curs normal de causa i efecte. No crec que les meves oracions alterin el progrés d'una malaltia o la direcció d'un huracà o canviïn fins i tot la ment dels qui provoquen les guerres. Crec que les meves pregàries em preparen més adequadament per ser **portador de Déu, font de vida, d'amor i d'ésser per als altres**. La pregària per a mi és viure. Tot "*pregant sense parar*", estic tractant de canviar-me a mi mateix.

20. **Experimento Déu** quan som un agent de vida, d'amor i d'ésser per als altres. Perquè el Déu que adoro, el Déu que veig en Jesús de Natzaret, és revelat en la persona de cadascú. Aquest Déu em crida constantment a ser l'encarnació del seu amor i el testimoni de la realitat de la seva vida. Treballo per millorar la humanitat, donant vida a cada persona que puc, augmentant-li l'amor i ajudant-la a esdevenir el que ella pot ser.

21. La pregària en els meus temps de meditació i contemplació m'ha canviat profundament. M'ha ajudat a afrontar honestament qui som i com jo influeixo en els altres. M'ha convençut de manera nova i radical que no estic sol; estic **unit a una comunitat** per resoldre problemes, travessar barreres, superar prejudicis i pors, i entrar en una nova existència.

22. Jo formo part d'**un procés de canvi** perquè som part del que és Déu. L'encarnació no recau només sobre Jesús; és un símbol de com actua Déu, que és font de la Vida, de l'Amor i de l'Ésser.

23. Prego constantment; vull ser la **presència de Déu** en cada relació que estableixo. Vull tenir la vida centrada i connectada a aquest Déu en tot el que som i faig.